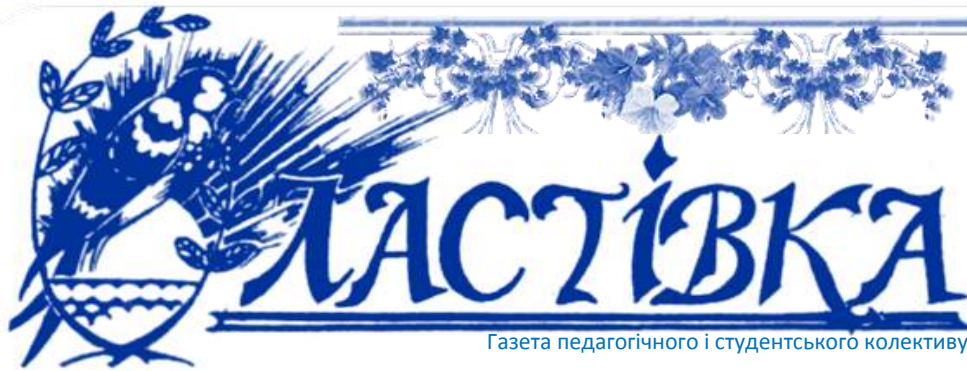

№ 50

травень 2015 р.

Виходить один раз
на квартал

Газета педагогічного і студентського колективу

Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського

Бути, жити, творити, світити вільною душою.

Михайло Грушевський

с.2

Велична справа виховання.
Інтерв'ю з директором.

с.4

Крізь творчість
до успіху

с.10

Запальні,
веселі,
винахідливі

с.12

Закохана
в музику

с.14

В інформацій-
ному просторі

с.16

Вчора студент-
сьогодні вчитель

ВЕЛИЧНА СПРАВА ВИХОВАННЯ

Величній і святій справі виховання підростаючого покоління присвятив своє життя Петро Нестерович Савчук, директор Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського. У щоденній турботі про велику коледжанську родину бачить він сенс свого життя. Роботу нашого директора можна порівняти з працею хлібороба чи будівельника: щедро засіваючи в юні душі зерна добра і справедливості, він невтомно дбає про розбудову міцної держави.

Щоб дізнатися більше про далекі і близькі плани Петра Нестеровича, а відповідно й перспективи навчального закладу, ми поспілкувалися з ним:

- Нашому коледжу виповнюється майже 30 років від дня його заснування. Як відомо, саме Ви стояли біля його витоків. Чи таким є наш навчальний заклад сьогодні, яким Ви хотіли його бачити 30 років тому?

- На зорі становлення навчального закладу ніхто точно не знав, яким він буде. Але можу з упевненістю сказати, що бачив потужний навчальний заклад, який забезпечить здобуття фахової освіти дітям із Вінницької та сусідніх областей. Такий навчальний заклад, який би відповідав найвищим запитам суспільства і давав можливість дітям із сільської місцевості здобути висококваліфіковану освіту. Як відомо, переважна частина наших студентів – діти з села. І без перебільшення, наш коледж відкриває їм дорогу в майбутнє, дає можливість реалізувати свої творчі здібності.

«Він актор, але його глядачі й слухачі не аплодують йому. Він скульптор, але його роботи ніхто не бачить. Він лікар, але його пацієнти рідко дякують за лікування. Де ж йому взяти сили для щоденного натхнення? Тільки в самому собі, тільки у свідомості величі своєї справи».

С. Соловейчик

- Наступна сходинка в історії нашого коледжу – це Ваша співпраця з нині покійним Миколою Христофоровичем Комісарчуком, якому 16 березня нинішнього року виповнилося б 75 років. Які з тих ідей, що Ви реалізовували спільно, про-

довжуєте втілювати сьогодні?

- На моєму життєвому шляху постать Миколи Христофоровича з'явилася дуже давно. Ми разом працювали від початку створення нашого навчального закладу як самостійної установи до 2007 року.

Безперечно, М. Комісарчук був людиною непересічною, справжнім керівником, який виховав поруч із собою великий загін викладачів та керівних кадрів.

- Скажіть, будь ласка, які традиції склалися в коледжі за той період, що Ви його очолюєте?

- Моєю мрією було створити належні умови, аби кожна дитина не відчувала себе чужою, відокремленою, а складала частинку нашого колективу. Тобто ми намагалися створити умови дружної сім'ї, яка долає всі перешкоди на своєму життєвому шляху. Педагогіка співпраці викладачів та студентів визначила проблему, над якою працює педагогічний колектив: до творчості студента через творчість викладача.

- Час іде, відбуваються зміни в суспільстві, відповідно змінюються й люди? Яким, із Вашої точки зору, є сьогодні викладацько-студентський колектив нашого коледжу?

- Безперечно, час накладає відбитки. І це сто-

сується як студентів, так і викладачів.

Усі змінюються. І це є правильно, тому що ми маємо йти в ногу з сучасним суспільством. Якби ми дотримувалися тільки чогось сталого, то не було б розвитку.

- Дякуємо за цікаву відповідь. Як відомо, старшому поколінню притаманно порівнювати сучасну молодь з їх ровесниками попередніх років. Якими, на Ваш погляд, є сучасні студенти?

- Глибокою помилкою буде вважати, що нинішні студенти є гіршими за їх попередників. Навпаки – вони кращі.

Сьогоднішнє молоде покоління розумне, активне та сміливе. І це цілком закономірно, адже кожне наступне покоління повинно бути іншим. Інакше для чого ми живемо та працюємо із молоддю? Ми робимо все можливе, аби сучасна молодь була кращою за нас.

- Сучасна освіта переживає багато змін. Як Ви до них ставитесь?

- Зміни – це необхідність, яка є в кожній галузі, у тому числі й в освіті.

Змінюється все: держава, погляди на майбутнє та минуле, підходи до вирішення питань. Добре, якщо всі зміни є адекватними та продуманими.

Але, на жаль, буває й так, що деякі вчинки є поспішними, і це призводить до помилок. Освіту це також не оминуло.

Якби Бог дав більше мудрості нинішнім законодавцям, то все, мабуть, було б по-іншому. Але, на жаль, не все в нашому житті так, як ми цього хочемо.

- У сучасних умовах в силу різних причин іде боротьба за виживання. Що необхідно робити колективу для того, щоб мати право готувати конкурентоспроможних фахівців?

- Незважаючи на прийняті рішення, які інколи працюють всупереч нашим поглядам, ми повинні створювати дружню атмосферу в студентсько-викладацькому колективі.

Найголовніше завдання, яке стоїть перед нами – це виховання та навчання підростаючого покоління, аби кожна молода людина змогла повною мірою розкрити свої таланти, здійснити свої мрії. Ми навчаємо конкурентоспроможних фахівців, котрі могли б сьогодні знайти роботу за обраною

спеціальністю.

- Петре Нестеровичу, як вважаєте, чим наш навчальний заклад відрізняється від інших?

- Важко дати відповідь на дане питання, оскільки збоку це може виглядати невічливо. Але, на мою думку, визначальним є мікроклімат між двома колективами – викладачів та студентів. Мало є навчальних закладів із схожою морально-психологічною атмосферою. Наш студентсько-викладацький колектив нагадує велику дружню сім'ю, в якій відчувається турбота про кожного незалежно від віку, статусу.

- Багато хто з наших сучасників не бачить перспектив в особистому житті. Ви ж відповідаєте за великий колектив. За життєвою позицією Ви оптиміст чи песиміст?

- Якби я був песимістом, то, можливо, не займав би цю посаду та не міг навчати молодь. Звичайно, оптиміст. І я хочу, щоб кожен вихованець теж був оптимістом, бо без цієї якості людина не спроможна адаптуватися і жити в нинішньому суспільстві. Воно є складним, почасти навіть жорстким. У ньому молодій особі важко знайти себе, вона може розгубитися і втратити сенс життя. Це, звичайно, дуже прикро, але, на жаль, таке має місце.

Потрібно все робити для того, щоб у жодного нашого студента навіть думки не було, що він втратив сенс життя чи не бачить майбутнього. Інакше тоді вся наша праця буде марною.

- І наостанок скажіть, яким Ви бачите майбутнє нашого коледжу?

- Невдячна це справа – заглядати в майбутнє, тому що може не здійснитися те, що запланували. Але найголовнішим є існування нашого навчального закладу. Якщо так буде, то викладачі матимуть роботу, молоді люди – належну освіту. Саме тоді відбудеться продовження поколінь і традицій.

Було б чудово, аби наш коледж і надалі залишався таким прогресивним і творчим, яким він є на сьогоднішній день.

- Дякуємо, Петре Нестеровичу, за цікаву розмову і бажаємо, щоб усі намічені плани здійснилися.

КРИЗЬ ТВОРЧІСТЬ ДО УСПІХУ

«Бути! Жити! Творити! Світити вільною душею». Ці слова М. Грушевського стали своєрідним духовним заповітом для викладачів і студентів нашого коледжу. Формування професійних якостей майбутніх спеціалістів тут невіддільне від розвитку їх творчих здібностей. Спортивні секції, лінгвістичні й театральні студії, гурток із модерування та дизайну сайтів, вокальні та інструментальні ансамблі – ось далеко не повний перелік об'єд-

яновича Крамара куратори навчальних груп проводять виховну роботу за чітко визначеними напрямками. Стали доброю традицією творчі звіти художніх колективів, концерти, приурочені до знаменних і пам'ятних дат, відкриті виховні години, на яких демонструється високий рівень набу-

вань, де у вільний від навчання час розвивають свої вміння майбутні вчителі, вихователі, правники, видавці.

Виховна та позанавчальна робота в коледжі стоїть на привілейованих позиціях, адже навчальний заклад здійснює підготовку фахівців, які стануть еталоном професійної та загальнолюдської культури. Під керівництвом заступника директора з гуманітарної освіти, виховної та спортивної роботи Валерія Улья-

новича Крамара куратори навчальних груп проводять виховну роботу за чітко визначеними напрямками. Стали доброю традицією творчі звіти художніх колективів, концерти, приурочені до знаменних і пам'ятних дат, відкриті виховні години, на яких демонструється високий рівень набу-

тих студентами вмінь і міцна творча співдружність викладачів та їх вихованців. Участь студентів і ліцеїстів у предметних олімпіадах, творчих конкурсах, турнірах, оглядах, Всеукраїнських конкурсах-захистах науково-дослідницьких робіт учнів-членів МАН України неодноразово увінчувалася перемогами на найвищому рівні.

вим місцем.

Спортивні досягнення – це особлива сторінка в житті навчального закладу. Тільки протягом попереднього навчального року студенти і ліцеїсти здобули 23 перемоги в спортивних змаганнях. У числі лідерів – Буй Ірина, студентка бакалаврату, лауреат

премії імені Миколи Комісарчука, член Параолімпійської збірної України, чемпіонка світу, володар Кубка світу, майстер спорту міжнародного класу з біатлону. Талановита спортсменка неодноразово довела високий рівень спортивних досягнень: виборола третє місце в індивідуальній гонці на 12,5 км у Фінляндії (грудень 2014 року); посіла друге місце на Чемпіонаті світу з біатлону в гонці на 10 км. в м. Кейбл (США) (січень 2015 року).

Безперечно, запорукою здоров'я молоді є спорт. Досвідчені спортсмени і початківці із задоволенням відвідують спортивний та тренажерний зали, де мають можливість під керівництвом досвідчених тренерів удосконалити свої досягнення.

Викладачі фізичної культури організовують дні олімпійського бігу, спартакіади з волейболу, баскетболу, футболу, настільно-

го тенісу, легкої атлетики, легкоатлетичні кроси з метою масового залучення студентів та викладачів до участі в спортивних змаганнях.

Важливе місце в коледжі посідає волонтерська робота. Постійним об'єктом діяльності членів загону волонтерів «Дзвіночок» є центр «Еверест», який став у місті другою домівкою для дітей з фізичними вадами. Спільні свята, концерти, різні проекти, зустрічі з цікавими людьми – це лише невелика частина добрих справ, що їх мають на своєму рахунку волонтери, які допомагають своїм підопічним сповна відчути радість життя.

Студенти коледжу не залишаються осторонь суспільних справ: допомагають бійцям у зоні АТО, долучаються до Всеукраїнської акції «Від серця до серця», яка організована з метою підтримки онкохворих дітей.

Велика увага в коледжі приділяється не тільки виховній та позанавчальній роботі, але й інформаційній. Доступ до найсвіжіших новин забезпечують газета «Ластівка», та її додатки – «Феміда», «Журналіст», «Ліцеїст», радіогазета «Коледж ФМ», сайт навчального закладу. Місцеві мас-медіа діють завдяки співдружності викладачів та студентів, для яких творчість стала невід'ємною частиною життя, природною потребою, а шпальти газет чи радіоефір – можливістю на повен голос заявити про себе.

«Крізь творчість до успіху» – під таким гаслом функціонують у коледжі понад шістдесят творчих об'єднань та груп за інтересами, які дозволяють майбутнім спеціалістам реалізувати свій творчий потенціал.

Аліна Товстоп'ят, 31-Ж

Віхи життя ветерана або душа, сповнена любові

Рудоволоса тендітна жіночка в сірому светрі, що, немов білокрила голубка, воркотить зі студентами, любими серцю гостями та рідними... Усіх намагається щедро напоїти з джерела одвічної мудрості, любові, нагородити перлами своєї пам'яті, сповненої життєвими історіями. Кожна з них могла б стати сценарієм захоплюючого фільму чи пригодницького серіалу про незламну силу маленької жінки, лебедину вірність чоловікові та безмежну відданість роботі.

Саме такою я побачила Людмилу Дмитрівну Телегу, коли завітала до неї додому, щоб привітати з сімдесятип'ятиріччям і поспілкуватися про її непросте, але надзвичайно цікаве, насичене яскравими подіями життя.

Педагог із 53-річним стажем, Людмила Дмитрівна продовжує засівати щедрою рукою освітянську ниву в Барському гуманітарно-педагогічному коледжі імені Михайла Грушевського.

Її історія почалася в селі Балки Барського району, що на Вінниччині, коли в 1940 році з'явилася на світ маленька дівчинка, яку нарекли ніжним ім'ям – Людмила. Там вона закінчила семирічну школу, потім ще два роки навчалась у Барській середній школі № 2, із якої й вирушила у світ дорослого життя. Рік за роком минали непомітно, і ось настав час випускатися з Уманського педагогічного інституту. У голові вирували патріотичні думки про Казахстан та підняття цілини. Але веретено долі закрутилося по-іншому. Крок за кроком, немов атласна стрічка, що влітається в коси дівчини, вплі-

талась у серце Людмили червона нитка пристрасті й кохання до юнака-інженера. Невдовзі вони побралися. Доля послала їм випробування: молодий інженер отримав призначення на роботу в Красноярський край, у саму його глибинку. «Як зараз пам'ятаю, – згадує Людмила Дмитрівна, – приїхали ми тоді в те село Соснівка, а там – чорний пісок, ліси і я чимчикую в замшевих туфлях на шпильці... 300 кілометрів до цивілізації, ні води, ні газу, лише барак на дві кімнати, купка дров і морози до п'ятдесяти градусів узимку. Та нас із чоловіком це не лякало: молоді, щасливі, нараділися одне одним не могли. Мене одразу ж призначили завучем у школі, а чоловік працював головним інженером. Не минуло й року, як на світ з'явився наш первісток – Олег. Ніколи не забуду тих 300 кілометрів до Красноярського положового будинку на лісовозі, лише я і водій, бо місця більше не було. Сама собі зараз дивуюся: про

що думала?»

Незважаючи на труднощі й тугу за рідною землею, Людмила весь час була поруч із рідним і таким коханим чоловіком. Як винагороду за вірність доля їй посилала силу, витримку й щиросердних людей. Одні приносили смаколики малому, інші бавилися з ним, поки ще така молода вчителька несла на своїх плечах ношу завуча. «Давай сюди мужика, будем с ним гратись», – говорили сусіди, з якими зріднило важке життя й холод.

Та все ж туга за рідною землею взяла своє, і молода родина повернулася в рідний край. Оселилися в місті Бар, де довелося облаштовувати життя з нуля. Та ентузіазму молодій родині не позичати. Чоловік одразу почав працювати інженером на машинобудівному заводі, а Людмила Дмитрівна – учителем біології в середній школі № 2. «Я від тієї роботи отримувала море задоволення, – знову поринула в спогади моя співрозмовниця. – У мене був кращий біологічний кабінет у районі. Там було все: від найрідкісніших рослин – до черепах. Тоді, коли чоловік, працюючи на машзаводі, варив для

класу різноманітні підставки та каркаси, працівники жартوما докоряли: «На Телегу весь наш завод працює».

Непомітно пролітали рік за роком... Промайнуло їх – цілих двадцять. За плечима життєвий і педагогічний досвід, дорослі власні діти, сотні вдячних вихованців. Здавалося, життя ввійшло в розмірене русло. Але доля знову внесла свої корективи: чоловіка відрядили від заводу до міста Ізяслава, і Людмила Дмитрівна вирушила з ним. Важко було розлучатися з рідним колективом, залишати любовно облаштоване робоче місце й теплий будинок, звикати до нових умов і людей. В Ізяславі влаштувалася на роботу в школу для дітей військовослужбовців і відсвяткувала своє сорокап'ятиріччя в холодній кімнаті недобудованого гуртожитку, проте поруч із ним, таким рідним, добрим, вірним а головне – законним перед Богом і людьми чоловіком.

Якщо для когось (за відомим

висловом) усі дороги вели в Рим, то шляхи цієї родини так чи інакше повертали до Бара. Людмила Дмитрівна Телега віддала 27 років невтомної праці студентам Барського педагогічного училища (сьогодні коледжу імені Михайла Грушевського). Сьогодні продовжує шліфувати майстерність майбутніх учителів під час педагогічної практики не тільки методичними прийомами, але й власним прикладом. Ерудована, принципова, вимоглива і водночас по-материнськи чуйна, Людмила Дмитрівна з розумінням ставиться до кожного студента, але не пробачає лінощів, небажання поповнювати власний багаж знань.

Час – це нещадний володар

долі, який то підносить до небес, то опускає на землю. У 2007 році він забрав у Людмили Дмитрівни Телеги найдорожче, частинку її самої – чоловіка, залишивши лише спогади і такі милі оку фото на стіні, у кожному з яких закарбувалися хвилюючі миті життя, що їх назавжди зберегла пам'ять цієї неймовірної Жінки. Її лагідні очі випромінюють мудрість, а щира посмішка – людяність, оптимізм, упевненість у завтрашньому дні.

Мирослава Слободянюк, 41-Ж

Кандидат педагогічних наук Н.А. Дусь – людина творча, креативна. Вона не тільки майстерно передає свої знання майбутнім педагогам, але й заряджає їх своєю нестримною енергією, запалює творчий вогник у душі кожного вихованця.

Талановита людина – талановита в усьому

Голова циклової комісії зв'язків із громадськістю та організації культурно-мистецьких заходів, викладач вищої категорії, викладач-методист, член Національної спілки журналістів України – це про Таїсію Володимирівну Галузінську (Яковлеву). Але, передусім, вона гарна людина, чуйна, уважна, розуміюча. А ще Таїсія Володимирівна пише чудові твори, самобутні, оригінальні, які, здається, линуть із глибини душі. Під її пером оживають звичайні побутові речі, вона змушує по-іншому дивитися на світ, заглибитися в себе, прислухатися до власних почуттів, у сірості буднів побачити істинну красу.

Сьогодні Таїсія Галузінська (Яковлева) виносить на суд читачів свій новий твір, але спочатку діалог з автором:

- Таїсіє Володимирівно, розкажіть, як Вам удається поєднувати дві такі неспокійні професії – журналіста і педагога?

- Вони чудово поєднуються, адже обидві пов'язані з творчістю. Професія вчителя допомагає пізнати сучасну людину, її запити, інтереси, проблеми. Мені подобається працювати з молоддю; у вас, молодих, я багато чого вчуся сама, не тільки вас навчаю. За плечима чималий досвід, є що передати майбутнім фахівцям, отже, живу не дарма.

Що стосується журналістики, то спочатку писала для душі, а вже потім, якось навіть несподівано для самої себе, написане винеслося на суд читачів і знайшло схвальний відгук. Моїми творами зацікавилися редактори журналів, зокрема журналу «Дніпро», і я зрозуміла, що на правильному шляху.

- Що чи хто надихає Вас на творчість?

- Не помилюсь, якщо скажу, що моя професійна діяльність є тим самим натхненням. Викладач має бути прикладом для студентів у всьому, а отже, і у

творчості. Спонукаючи творити вас, доводиться пробувати у цій царині себе. Можливо, тут я дещо спрощую мотив до творчості. Насправді писати можна тоді, коли цього потребує душа, коли «само пишеться», бо творчу думку не можна витиснути з себе, наче зубну пасту з тюбика.

Вона або народиться, або помре в зародку. Іншого не дано. А спонукає до написання твору часто сплеск емоцій, якась навіть буденна життєва ситуація, епізод, що стався на твоїх очах, словом, усе, чим ми живемо, важливо тільки вловити мить.

- У Ваших творах не зовсім звичні образи. Як Ви їх знаходите?

- Ви не повірите, але мої герої приходять до мене самі. Іноді дивлюсь на предмет – і мені хочеться його «оживити». Так з'явилася «Есемеска», «Дзеркало», багато інших творів.

Мудрий письменник Маркес сказав: «Кожен предмет має свою душу, головне – вміти його розбудити». І я пробуджую, вдихаю життя в предмети, які нас оточують.

- Як ви сприйняли звістку про прийняття

Вас до Національної спілки журналістів України?

- Для мене це був дуже великий крок у житті, я вважаю, що кожна людина має ставити перед собою цілі і досягати їх. У якийсь момент я вирішила, що хочу стати членом Спілки журналістів України, була дуже щаслива, коли мене прийняли. А надалі в мене теж є свої мрії, і я думаю, що найближчим часом їх реалізую. Для мене головне не стояти на місці, постійно рухатися вперед.

- Чим Ви любите займатися у вільний час?

- Дуже люблю подорожувати. Як випадає нагода, я із задоволенням користуюся нею. Була вже в багатьох країнах, майже у всіх великих містах України. Мені подобається спостерігати за людьми, придумувати якісь образи, а потім втілювати їх у свою творчість. Я обожнюю читати, багато часу проводжу над книгами. Люблю відкривати для себе нові імена в літературі. Мені більше до душі твори наших сучасників, досить цікаво спостерігати за їхнім стилем, новими образами та манерою.

- За що, на Вашу думку, люблять Вас студенти?

- Якщо люблять, то, мабуть, є за що. Це жарт, звичайно. Думаю за те, що намагаюся бути собою, не кривити душею, не пристосовуватися до зручних обставин. У кожному студенті бачу особистість, ціню старанність, навіть можу пробачити невивчений матеріал, але не люблю, коли викручуються, шукають виправдання лінощам. В основу стосунків зі студентами кладу принцип довіри, і в цьому, напевне, є найбільший секрет.

- Нам дуже приємно, що Ви входите в наше становище, приймаєте нас такими, якими ми є, саме через це з'являється бажання гарно вивчати Ваш предмет.

Дякуємо Вам, Таїсіє Володимирівно, за приємне спілкування і бажаємо плідної праці на ниві освіти й літератури. З нетерпінням чекаємо нових творів.

Яніна Ходорова, 41-Ж

Ці люди – ангели з одним крилом

Ти вмєш літати з одним крилом? Якщо ти запитаєш, як людина може літати, тоді не відповідай. Якщо ти не знаєш, що таке крила, тоді промовчи. Якщо ти не довіряєш, іди від мене. А я впевнена, що все можливо. Лише варто підняти голову до неба, лише слід заплющити очі, лише необхідно прислухатися до серця, лише потрібно захотіти. «А як з одним крилом піднятися?» – запитаєш... Відповім: обійми того, хто поруч!

Таїсія Яковлєва

Презентація книг

У сімнадцять років людина ще балансує на хиткій межі між дорослістю і дитинством, світ їй уявляється то вимощений битим склом, то вистелений яблуневими пелюстками. Але вже в цьому юному віці вона має власні переконання, внутрішнє «Я», прагне на повен голос заявити про себе... Про це свідчать книги третьокурниць спеціальності «Видавнична справа та редагування» Ольги Любченко та Анастасії Папіж (Волкової), що цього року вийшли у вінницькому видавництві «Книга-Вега».

Запальні, веселі, винахідливі –

Юність – це пора, коли творчості немає меж, коли окрилений летиш десь високо-високо в мріях, а потім повертаєшся на грішну землю в поезії, у мелодії чи в картині... Кожен творить власний шедевр, підбираючи вдалі рими або неповторні звуки, барви. Мистецтво, як відомо, здатне творити дива. Воно грає на найніжніших струнах юнацьких душ і, немов уміла чарівниця, перетворює сором'язливого, нерішучого юнака чи дівчину на неперевершеного співака, танцюриста, актора.

Важливо вчасно підмітити творчі здібності, спрямувати, дати розпрямитися крилам, вселити віру у власні сили. Саме таку підтримку відчувають студенти спеціальності «Музичне мистецтво» від своїх наставників, серед яких багато випускників коледжу.

По-справжньому талановиті тут викладачі, а отже, є в кого вчитися майбутнім спеціалістам. На відділенні радо приймають кожного, кому Бог подарував найкращий подарунок – талант. Недарма 12 художніх колективів, створених на базі спеціальності, носять почесне

такі ми є!

звання «народний». У репертуарі вокальних колективів як народні автентичні пісні, так і сучасні, аранжування яких досить часто здійснюють самі викладачі музичних дисциплін. Жоден конкурс обласного рівня не обходиться без участі творчих колективів коледжу.

Незабутні хвилини духовного піднесення дарують студенти і викладачі коледжу під час концертів, які організовують для мешканців міста. Сценічне дійство, приурочене до Дня пам'яті та примирення, 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі, завершення Другої світової війни, що відбулося 7 травня, вразило гостей свята високим рівнем виконавської майстерності студентів та викладачів коледжу. Хвилюючі хвилини пам'яті про полеглих у Другій світовій війні переплелися зі смутком та гіркотою втрат у нинішній неоголошеній війні і з вдячністю за можливість відчувати мирний, щасливий подвиг Перемоги.

ЗАКОХАНА В МУЗИКУ

Яку роль у нашому житті відіграє музика? Навряд чи ми колись серйозно замислювалися над цим запитанням. Але

давайте спробуємо уявити хоча б на мить, що музика зникла... Тоді ми зрозуміємо, що світ чарівний тому, що може звучати. Кожен новий день розпочинається і супроводжується мелодією – або щойно почутою, або раптом пригаданою. Іноді ми на це навіть не звертаємо уваги. Але душа вимагає пісні, бо в ній криється особлива таємниця життя.

Усіма секретами музики сповна володіє талановита особистість, хороша і чуйна людина, неперевершений викладач, кандидат педагогічних наук – Майя Олександрівна Мороз. Кожен її новий день сповнений позитивними емоціями, новими враженнями. Графік досить напружений: підготовка наукових статей, участь у конференціях, семінарах, робота зі студентами, але в ньому завжди знайдеться час для тих, хто прагне долучитися до прекрасного світу музики.

- Майє Олександрівно, нещодавно Ви захистили дисертацію і здобули звання кандидата педагогічних наук. Розкажіть, будь ласка, із чого почався Ваш шлях до наукового Олімпу?

- Із раннього дитинства в мені пробудилося бажання, яке згодом переросло в заповітну мрію – присвятити своє життя музиці. Так і сталося. Своєї мети

досягла, чим дуже задоволена. Я цілеспрямовано йшла до неї, докладаючи максимум зусиль: щоденно по декілька годин проводила за фортепіано. Барську музичну школу, в якій я навчалася 8 років, закінчила з відзнакою, і вже не уявляла свого життя без музики.

У 1994 році я стала студенткою музичного відділення Барського педагогічного училища (такий статус мав тоді наш коледж). Цей навчальний заклад дав мені хороші знання та вміння. Уже на другому курсі почала поєднувати роботу і навчання – працювала концертмейстером. На той час студентам, які показували кращі результати в навчанні, давалася така можливість. Поступово набувала професійного досвіду, а найголовніше – переконалася в правильності обраного шляху. Я не тільки вдосконалювала власні музичні вміння, але й навчала інших – і це було прекрасно. Ніким іншим, окрім як учителем музики, я себе не уявляла, а тому, закінчивши II курс, вступила на заочну форму навчання у Вінницький педагогічний університет імені М. Коцюбинського на спеціальність «Музичне мистецтво». Так і поєднувала протягом двох років навчання в училищі та університеті. А коли отримала університетський диплом, стала повноправним викладачем у рідному навчальному закладі. Невдовзі училище стало коледжем, відтоді ми з ним нерозлучні.

- Музичних дисциплін у коледжі досить багато, яким із них Ви віддасте перевагу?

- Я викладаю декілька дисциплін. З особливим інтересом –

основний музичний інструмент – фортепіано. Саме тут, на мій погляд, найкраще видно результати праці викладача і студента. Коли майбутній учитель демонструє майстерну гру, у викладача «виростають крила». Зовсім інша специфіка у викладанні таких теоретичних дисциплін як сольфеджіо, поліфонія, гармонія, елементарна теорія музики, аналіз музичних форм, але й вони вкрай необхідні майбутнім фахівцям.

- Чого найбільше Вам хочеться навчити студентів?

- Звичайно, хочеться передати всі свої знання та вміння. Дуже радію, коли навчаю здібного студента, але чітко усвідомлюю, що навчання на музичному відділенні має певні особливості. Для того щоб успішно опанувати ази майбутньої спеціальності, мало знати все теоретично, необхідно добре володіти грою на музичному інструменті. Також важливу роль відіграє попередня музична освіта, тобто музична школа, яка дає основну базу. У роки мого навчання обов'язковою вимогою для вступу на музичне відділення була наявність базової початкової освіти. Відповідним був і рівень студентів: вони були підготовлені до навчання і, незважаючи на суворіші вимоги, показували кращі результати. Діти були настільки налаштовані на здобуття саме цієї професії, що не дозволяли собі пропустити бодай одну пару з музичного інструмента чи іншої спеціальної дисципліни. Основним пріоритетом була відповідальність. На жаль, сьогодні в нас не має можливості набирати на навчання тільки тих

студентів, які мають музичну освіту. Даються в знаки об'єктивні обставини, пов'язані з матеріальним становищем сімей, а також із тим, що багато музичних шкіл закриваються. Навчання обходиться дорого, і не кожен сьогодні може собі дозволити таку «розкіш». Попри все, більшість студентів, які вступають на спеціальність «Музична освіта», мають бажання вчитися – і це радує. Однак на перших порах вони не можуть показати такий результат, як колишні студенти. Але завдяки своїй наполегливості досягають професійних вершин. Звичайно, працювати потрібно багато, у дві зміни.

- Безперечно, заслуговують особливої поваги викладачі, які наполегливо вдосконалюють свій фаховий рівень. У віці тридцяти чотирьох років Ви стали кандидатом наук. Розкажіть, будь ласка, про роботу над дисертацією.

- Працювала над змістом дисертації п'ять із половиною років. Це досить тривалий процес. Розпочала роботу ще у 2008 році: вирішила, що не варто зупи-

нятися на рівні університетської освіти. Над дисертаційним дослідженням працювала без відриву від викладацької діяльності, не брала ніяких тривалих відпусток. Писала дисертацію, будучи здобувачем при кафедрі мистецької підготовки у Вінницькому державному педагогічному університеті імені Михайла Коцюбинського. Тема кандидатської дисертації – «Формування мистецької компетентності майбутніх учителів музики у процесі поліхудожньої освіти». 18 березня 2014 року відбувся захист. Спеціальність, за якою я навчалася, – «Теорія та методика професійної освіти». Саме за цією спеціальністю я здобула наукове звання кандидата педагогічних наук.

- У коледжі Вас знають як людину, закохану в музику. Твори яких композиторів Ви виконуєте із найбільшим задоволенням?

- Я люблю гарну музику. Співзвучні моїй душі твори композиторів-класиків. Важко виділити когось одного, адже всі талановиті, неповторні. Мені подобається творчість і майстерність

Рахманінова. Поза увагою не можна залишити і композитора Ліста. Вони вирізняються з-поміж усіх інших. Але чому я вибрала саме їх? Тому що вони не тільки творили музику, а й були неперевершеними виконавцями, справжніми віртуозами. Ці генії не тільки писали музику, а й могли її інтерпретувати. Їх варто брати за взірці, прагнути досягти таких же вершин. Це піаністи світового рівня.

- І на завершення скажіть, будь ласка, яким гаслом Ви керуєтесь у житті?

- Моє кредо – «Із творчістю крізь життя». Я сама активно займаюся творчістю у сфері музичного мистецтва: створюю різні аранжування, імпровізації для народних колективів. Будучи сама творчою особистістю, намагаюся пробудити творче начало в майбутніх учителів музики, запалити в них цей вогник.

- Щиро дякую Вам за розмову. Старанних Вам студентів та нових звершень на мистецькій, науковій і викладацькій ниві.

Оксана Хилук, 41-ж

ВІТАЄМО!

Народне тріо «СТРУНИ СЕРЦЯ» вибороло І місце в обласному відбірковому конкурсі XIV Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні та популярної музики «Червона рута – 2015». Художній керівник – Н.В. Сошинська.

Студентка першого курсу бакалаврату
Наталія Вікторівна Осипюк
удруге стала депутатом
Студентського
Парламенту Вінниччини
від Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського.

В інформаційному просторі

У наш час рідко хто про-
явить намір заперечити той
факт, що власне комп'ютери
та інформаційні технології
визначають рівень і темпи
розвитку сучасної цивіліза-
ції. Але що можна вдіяти,
коли ти живеш у XXI століт-
ті? До того ж буде неспра-
ведливо стверджувати, що це

є негативним явищем, адже
спілкуватися і дізнаватися необхідну інформацію
стало набагато зручніше і легше. Розвиток інфор-
маційних технологій стає масовим явищем: безліч
соціальних мереж, сайтів знайомств та різноманіт-
них комп'ютерних програм уже не викликають та-
кої уваги, як раніше. Проте найчастіше творці цих
інтернет-ресурсів залишаються непоміченими. До-
сить-таки невдячна професія, чи не так?

Барський гуманітарно-педа-
гогічний коледж також крокує
в ногу з часом, тому ми вирі-
шили поспілкуватися з люди-
ною, яка докладає багато зу-
силь до відмінного функціону-
вання веб-сайту коледжу. Це
викладач-методист, відмінник
освіти України, викладач ін-
форматики – Олена Дмитрівна Самборська.

**- Шановна Олено Дмитрівно, сьогодні біль-
шість навчальних закладів мають власні веб-
сайти. Чи вважаєте Ви це позитивним яви-
щем?**

- Безперечно, це явище позитивне, адже сайт дає
можливість заявити про себе, тобто про навчаль-
ний заклад в інформаційному просторі, розширити

сферу впливу на потенційних абітурієнтів. Більше
того – створення сайту навчального закладу – це
вимога Кабінету Міністрів, що офіційно сформу-
льована в постанові від 13.04.2011 року «Про ство-
рення та функціонування офіційних веб-сайтів».

**- Барський гуманітарно-педагогічний коледж
імені Михайла Грушевського також має власний
сайт. Безпосередньо Ви займаєтесь його техніч-
ним оформленням. Що саме спонукало до ство-
рення сайту коледжу?**

- Сайт коледжу створено з
метою активного впровадження
інформаційно-комунікаційних
технологій у практику роботи
закладу. Він є публічним орга-
ном інформації, доступ до якої
відкритий для всіх охочих. Сайт
завжди актуально презентує ді-
яльність нашого коледжу.

*Найбільшим ворогом знання
виступає зовсім не помилка,
а відсталість. Омані борються одна з
одною, руйнуючи суперників, а істина,
як відомо, народжується в суперечці і
боротьбі.*

Г. Бокль

**- Сайт потребує постійної
праці й удосконалення. Чи не
зважає це Вашій викладаць-
кій діяльності?**

- Робота над дизайном і тех-
нічним забезпеченням сайту,
звичайно, вимагає багато часу,
творчих зусиль та професій-
них знань і навичок, адже тех-

нології із ведення сайтів постійно змінюються, роз-
виваються. Проте я не вважаю, що ця робота зава-
жає моїй викладацькій діяльності. По-перше, над
сайтом я «мудрую» здебільшого у вечірній час, а
по-друге, цей процес допомагає мені вдосконалю-
ватись як фахівцеві.

- Хто допомагає Вам у роботі з сайтом?

- Хто допомагає мені у веденні сайту? Що сто-
сується технічної роботи, то тут я поступово залу-
чаю до роботи студентів, які відвідують гурток
«Модерування та дизайн сайтів». А змістове напов-
нення сторінок сайту, опис подій, що відбуваються
в коледжі, – це творча лабораторія студентів
спеціальності «Видавнича справа та редагування»
під керівництвом креативного наставника – Таїсії
Володимирівни Галузінської.

Варто зауважити, що наш сайт не мав би такого
змістового наповнення, якби не особиста зацікав-
леність директора коледжу – кандидата педагогіч-
них наук Петра Нестеровича Савчука. Завдяки йо-

го ініціативі ми на сьогодні маємо сайт, що постійно оновлюється та вдосконалюється. Директор коледжу є активним читачем, шанувальником, модератором, цензором та критиком нашого сайту. Розміщуючи матеріали, я точно знаю, що за цим процесом спостерігає Петро Нестерович. Він завжди є першим читачем новин, що з'являються на сайті. І, як правило, оперативно дає позитивну оцінку або зауваження щодо поданої інформації.

Завдяки Петру Нестеровичу наш сайт «живе», адже ми знаємо, що директор обов'язково прослідкує, щоб захід, який проводиться в коледжі, було висвітлено на сторінках сайту.

- Які ще перспективи розвитку та вдосконалення веб-сайту Ви збираєтеся втілити в життя?

- Думаю, що й надалі ми будемо ефективно використовувати веб-сайт для підвищення іміджу навчального закладу на ринку освітніх послуг, надання загальних відомостей про заклад, студентський і педагогічний колективи, висвітлення коледжанських новин.

Хотілося б удосконалити сторінку бібліотеки, створити нові сторінки, де б розміщувалися методичні матеріали викладачів.

У перспективі плануємо використовувати інтернет-ресурси для онлайн-спілкування з батьками, студентами, представниками громадських організацій та іншими зацікавленими особами.

Аліна Адамчук, 41-Ж

ТВОРИМО ДОБРО

Сім років поспіль у коледжі діє волонтерський загін «Дзвіночок» під керівництвом Людмили Кузнецової. Будні і свята юні волонтери проводять з вихованцями реабілітаційного центру «Еверест», намагаючись зробити їх життя повноцінним, багатогранним, насиченим.

П'ять разів на тиждень студенти організовують різноманітні заходи, змагання, конкурси, акції, інші заходи на підтримку дітей з обмеженими фізичними можливостями.

Студенти, які працюють у цьому загоні, одночасно набувають навичок практичної роботи з такою категорією вихованців, професійної майстерності; а найголовніше те, що це сприяє вихованню моральних чеснот – людяності, доброти, любові, співчуття, співпереживання, поваги до ближнього, слабшого.

Учора студент – сьогодні вчитель

Я кожен день пірнаю у неспокій
і йду не від звитяг і до звитяг -
я на найкращих зі своїх уроків
в дітей учусь любові до життя.

М. Девдера

Майже рік минув відтоді, як ми закінчили Барський гуманітарно-педагогічний коледж імені М. Грушевського. Веселе та безтурботне студентське життя змінилося напруженими робочими буднями на освітянській ниві. Ще б пак, адже на плечі вчорашніх «зелених» студентів-практикантів лягла величезна відповідальність.

«Народні вчителі», як називала нас Світлана Віталіївна Марчук, пішли сіяти, за Сухомлинським, «розумне, добре, вічне». До наших рук потрапив надкрихкий матеріал, що потребує тонкого обробітку з філігранною ювелірною точністю. Це – дитячі душі. І саме від нашого професіоналізму залежить, якими ці душі виростуть. Навчити чогось дитині – справа нелегка. Виховати з неї справжню Людину – ще важче. Але ми стараємося. Я, наприклад, ще жодного разу не пожалкував, що обрав професію педагога. І допомогли мені впевнитися в правильності вибору наші наставники, яких я завжди буду згадувати з вдячністю: куратор Людмила Дмитрівна Орлова, завідувач відділення Валентина Володимирівна Кащенко, завідувач практики Світлана Віталіївна Марчук, голова профспілкової організації студентів коледжу Алла Олександрівна Томчак, викладачі Ірина

Вікторівна Харитоновна, Вікторія Василівна Порецька, Тетяна Андріївна Федик, Світлана Леонідівна Бондарчук, Ольга Іванівна Бобир, Сергій Петрович Богущкий, Оксана Володимирівна Кондратюк, Роман Миколайович Ганжа, Галина Григорівна Шостаківська, Таїсія Іванівна Публічук, Лариса Георгіїв-

на Рожанська, Людмила Василівна Кузнецова, Наталя Анатоліївна Дусь, Таїсія Володимирівна Галузінська, Зоя Несторівна Кришталь, Анатолій Кононович Лисий, Марія Володимирівна Мороз, Наталя Костянтинівна Мар'євич. Це саме ті люди, які доклали максимум зусиль, щоб перетворити нас на справжніх учителів. Ну, або хоча б підштовхнути до розвитку в цьому напрямку. За час нашого студіювання було все: і образи за низьку оцінку, і недоспані перед семінарами ночі, і важкі заліки

та іспити, і мозолі на пальцях від документації. Але, коли спливав час і минуле переосмислювалось, ці спогади стали викликати лише посмішку та щиру вдячність. Бо зараз, коли ми від книжної теорії перейшли до нелегкої клопіткої практики, щодня на згадку приходять поради, які давали нам наші наставники, знання, які вони нам передали. Саме за це ми будемо завжди вдячні своїй альма-матер. Адже Барський гуманітарно-педагогічний коледж – це заклад, де вчать любити дітей і бути майстрами та справжніми патріотами своєї професії.

**Роман Григор'єв, учитель світової літератури
НВК «ЗОШ І-ІІІ ст. №2 – гімназія» м. Бара,
випускник 2014 року**

Професія під сонцем

Педагогічна практика створює реальні можливості для розвитку творчих здібностей кожного студента і реалізації їх у майбутній професійній діяльності. Це важливий етап у системі фахової підготовки, перша ланка професійного становлення майбутніх учителів та вихователів. У цей період закладаються основи професійної діяльності, відбувається оволодіння педагогічною майстерністю, формуються професійні якості особистості вчителя і вихователя, зміцнюється інтерес до педагогічної професії.

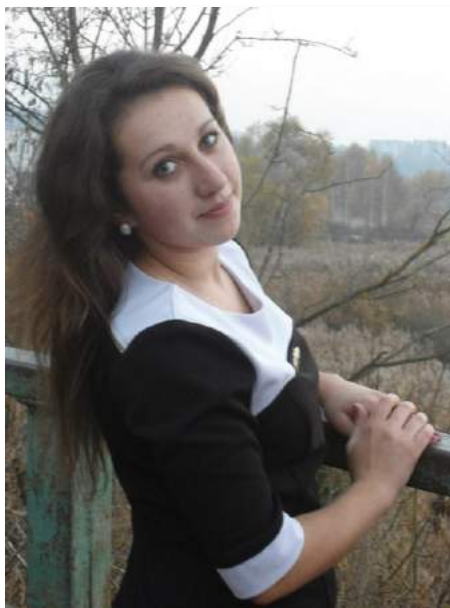

ПОЕТИЧНИЙ СВІТ НАТАЛІЇ

Юна поетеса НАТАЛІЯ ПЕНЬКОВА народилася в селі Якушинці на Вінниччині. Сьогодні вона студентка бакалаврату Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського, готується стати вчителькою початкових класів, одночасно заочно здобуває фах психолога в Глухівському національному педагогічному університеті імені Олександра Довженка. Допомагає мамі по господарству. Росте без батька, тому добре розуміє потреби соціально незахищених дітей, яких мріє навчати й виховувати, для яких пише оповідання й казки. Найкомфортніше почувається в ліриці, у неримованій і в римованій, у модернізмі та в постмодернізмі (її вірші схожі на леген-

ди). Учасниця літературно-мистецької формації «Інверсія серця» (керівник Ірина Зелененька), обласного літоб'єднання імені Василя Стуса (керівник Василь Кобець). Із поезією «У Карпати» здобула другу відзнаку Всеукраїнського поетичного фестивалю одного вірша «Малахітовий носоріг» (2013),

дипломант фестивалю-кочівника «Сила вітру» (Донецьк-Вінниця, 2011), «Барських читань», доповідач I, II, III Всеукраїнських конференцій «Художня творчість у контексті проблем її вивчення» (2012-2015), міжнародних конференцій «Барська земля Поділля» (2014), «Михайло Коцюбинський і Східне Поділля» (2015). Бере активну участь у предметних круглих столах, в обласних мистецьких нарадах творчої молоді; модератор презентацій, літературних концертів. Вірші та проза Наталії Пенкової надруковані в серії альманахів «Експрес-Молодість», «З-над Бугу й Дністра», у журналі «Вінницький край».

**Оксана Никитюк, староста
творчого об'єднання
«Інверсія серця»**

У КАРПАТИ

Лукаво надкушую грушу,
мов долю пістряву свою.
Поїхати б завтра в Карпати
зі снігу зліпити три неба –
мені-бо, але ж і для тебе.
О, глухо зривається грушка...
В зелений туман, у хвощі.
Уже не цвіте незабудка.
Дощі.
Я не любила смарагди,
чорну каву палку.
Плавають білі фіалки,
чорні коханки – в раю.
Уже не читаю книжки про Карпати.
Кирпата я. Мрію, живу...
І линуть надії в Немію,
у Згар, в долину...
В долину нарцисів, тюльпанів і щастя.
Я їду туди, де хмаринки у плящі,
планети по склянці, канапки уранці...
І люди картаті в кресанях картатих.
І небо в Карпатах.
І небо в Карпатах.

МИХАЙЛОВІ КОЦЮБИНСЬКОМУ

Сивенька хата і тинок.
І яблуні квітнуть рясно.
А мати – господиня красна:
– Йде дощ. Михасику, не змок?
Родина вся побіля хати,
й соняшникові сні вухаті
чужих вколисують дітей.
Михась господарює з татом.
І кіт рудий біля дверей.
Минулося. Ніц біля хати.
Ні лицар не пройде, ні кінь.
За пам'яттю заплаче дзвін.
Які тепер вдягати лати?
У Барі хата, зник тинок.
Безхатки межі полянами.
Підлога прогнила. За нами
садів і сонця тужить Бог.

ТВОРИМО ПРЕКРАСНЕ ВЛАСНИМИ РУКАМИ

Студенти спеціальності «Образотворче мистецтво» – це люди, закохані у творчість. У їх умілих руках оживають традиційні українські орнаменти і народжуються нові візерунки. Творчі шедеври юних майстринь, яких навчає талановитий педагог Шкільник Оксана Олегівна, прикрашають коледжанські, районні та обласні виставки.

СПОРТ І НАВЧАННЯ ІДУТЬ ПОРУЧ

Уже п'ятий рік поспіль я навчаюся в одній групі з Буй Іриною. Звичайно, разом з іншими однокласниками захоплююся її стрімкою спортивною кар'єрою. А ще більше – людськими якостями. Іра дуже скромна, щира, і водночас вона людина непересічної волі, витримки, наполегливості та вимогливості до себе. Спорт потребує великих зусиль, а тренування забирають багато часу, але до навчання Ірина ставиться дуже серйозно, не дозволяє собі розслабитися – і тут теж прагне бути в числі перших.

Непростим був шлях дівчини до перемог. Почала займатися спортом у 15 років, а вже у 19 зуміла здобути звання майстра спорту міжнародного класу. Першим великим досягненням на спортивній ниві стала участь у міжнародних змаганнях із лижних гонок і біатлону у 2011 році. Завдяки вмілому керівництву тренера Марцена Антоновича Кучерявого відразу потрапила в число лідерів, і вже у 2012 році нашу юну спортсменку було зараховано до складу Паралімпійської збірної України.

На етапі Кубка світу у 2012 році у Фінляндії наша гордість отримала «бронзу», а згодом – на чемпіонаті світу з біатлону у 2013 році у Швеції – Ірина здобула «золото» та «срібло». Вона стала переможцем фіналу Кубка світу 2013 році, за що їй призначено Президентську стипендію.

За всіма цими перемогами стоїть титанічна праця Іри та її тренера, який у 2013 році здобув звання заслуженого тренера України.

Ми пишаємося тим, що навчаємося з Іриною в одному коледжі, в одній групі, що саме в стінах нашої альма-матер зійшла нова зоря на горизонті вітчизняного спорту.

У грудні 2014 року Ірина Буй виборола бронзову медаль під час змагань за Кубок світу із зимових видів спорту, що відбувся у Фінляндії. Відзначився масштабною подією для Ірини та всіх нас і 2015 рік. Вона стала призеркою чемпіонату світу з біатлону, що проходив у Сполучених Штатах Америки.

Виснажливі тренування, самодисципліна, волевий, наполегливий характер допомагають Ірині досягати все нових і нових вершин, а серце спортсменки зігріває думка про те, що її завжди підтримують, уболюють за неї і радо зустрічають у рідному коледжі.

Наталія Пенькова, 1-БШ

Оголошення!

**«Юридична клініка» Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського надає безоплатну правову допомогу населенню.
Дні консультацій: вівторок, середа, четвер з 9:30 до 10:50 в ауд. 206 а.**

«Ластівка» – газета педагогічного і студентського колективу Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського.

Редактор – О.І. Бобир.

Верстка і технічне редагування – С.В. Зеленюк.

Зареєстрована Головним управлінням юстиції у Вінницькій області – свідоцтво ВЦ № 853-211-ПР від 31.05.2012 року.

НАША АДРЕСА: 23000, Вінницька обл., м. Бар, майдан Грушевського, 1.

Телефони: редактор – 2-12-70, 2-31-72.

Листування з читачами тільки на сторінках газети. За точність викладених фактів і реклами відповідальність несуть автори та рекламодавці. Редакція не завжди поділяє думку авторів публікацій.

Тир. 500 прим. Безкоштовно.